

STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW KOMUNIKACJI
RZECZOSPOLITEJ POLSKIEJ ODDZIAŁ W WARSZAWIE

ul. Tadeusza Czackiego 3/5 lok. 206, 00-043 Warszawa

Sekretariat Oddziału: tel./ fax +48 22/826 99 94

www.sitk.waw.pl

e-mail: warszawa@sitkrp.org.pl

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

MEMENTO MORI

– PAMIĘTAJ O ŚMIERCI

Warszawa 2022

Szanowne Koleżanki i Koledzy

Odeszli od nas w ostatnim okresie, szczególnie w 2021 roku. Kadencja, 2018÷2022, jak żadna inna w 75 - letniej historii Stowarzyszenia była całkowicie inna, trudna i wymagająca zmiany podejścia, mentalności oraz środków komunikacji. Kadencja w połowie naznaczona piętnem pandemii koronawirusa (COVID-19), podczas której odeszło z naszego środowiska wiele nieodżałowanych Koleżanek i Kolegów, Przyjaciół, Znajomych czy Członków Rodzin. Odeszło wiele naszych członków, w tym Członkowie Honorowi.

Poniżej przedstawiamy noty biograficzne niektórych Kolegów, którzy odeszli w ostatnich latach, większość w wyniku pandemii.

Wszyscy ich znaleźliśmy, z pracy zawodowej, działalności społecznej, w tym w Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Komunikacji i to nie tylko z Oddziału w Warszawie, uczestnictwa w prezentacjach czy dyskusjach na zebraniach, podczas spotkań lub/i wykładów. Odchodząc zostawili po sobie smutek w naszych sercach. Zawdzięczamy im jedne z najpiękniejszych wspomnień, najsilniejszych wzruszeń czy największych emocji.

*Dziś, Zarząd SITK Oddziału w Warszawie apeluje,
przystaniemy na chwilę
i stosując maksymę autorstwa księdza Jana
Twardowskiego:*

„Nie umiera ten, kto trwa w pamięci żywych”

wspomnijmy czasem tych, którzy odeszli.

Za Zarząd:

Prezes Zarządu

inż. Ireneusz Jasiński

*Opracowanie na podstawie dostępnych materiałów :
SITK RP Oddziału w Warszawie i Internetu*

**ODESZLI OD NAS NA ZAWSZE m. in. KOLEŻANKI i
KOLEDZY,**

CZŁONKOWIE ODDZIAŁU SITK RP

w 2016 roku

Henryk KOMOROWSKI

w trakcie kadencji 2018-2021

Henryk BAŁUCH
Stefan SARNA
Andrzej Jacek ZAJĄCZKOWSKI
Andrzej ŻURKOWSKI
Grzegorz MAŁETKA
Zdzisław ĆWIKŁA
Stanisław JAMSZARUK
Zbigniew JANKOWSKI
Wacław JASTRZĘBSKI
Jerzy MAKAŁA
Dariusz MRÓZ
Maria NADROWSKA
Jacek PTASZKOWSKI
Zygmunt UŻDALEWICZ
Lidia WOJTYSIAK
Andrzej Michał ZIELIŃSKI
Stanisław ZMYSŁOWSKI

Ś P Henryk KOMOROWSKI

zmarł 15 kwietnia 2016 r. wieloletni Sekretarz Generalny Zarządu Krajowego SITK RP oraz Krajowej Komisji Wyróżnień, żył 94 lata.

Urodził się 22 maja 1922 w Warszawie jako najmłodszy z trzech synów Henrietty z domu Marconi i Jerzego Komorowskich. Matka była córką przemysłowca Henryka Marconiego, dyrektora Zakładów Mechanicznych „Lilpop, Rau i Loewenstein” w latach 1869–1919, i Stanisławy z domu Lilpop – córki założyciela Zakładów. Ojciec był inżynierem hutnictwa i górnictwa.

Jerzy Komorowski w latach 1920–1938 był dyrektorem Zakładów Mechanicznych „Lilpop, Rau i Loewenstein”. W 1938 roku otrzymał kierownicze stanowisko w polskim przemyśle w Cieszynie.

Przed 1939 rokiem rodzina Komorowskich mieszkała w willi „Pod Karczochem” w Al. Ujazdowskich. Henryk Komorowski uczył się na prywatnych kompletach, potem zdał do piątej klasy szkoły powszechnej. Naukę kontynuował w Gimnazjum i Liceum im. Mikołaja Reja.

Po wybuchu wojny ukończył drugą klasę liceum w ramach tajnego nauczania. Krótko pracował w sklepie firmy Norblin przy ul. Marszałkowskiej 127. W 1940 roku zdał tajną maturę i wyjechał do majątku ciotki w Dębowej Górze niedaleko Skierniewic. Tam pracował jako pomocnik administratora i księgowy, dostarczał obowiązkowe kontyngenty wojskowe z uzyskanych upraw. Jednocześnie współpracował z Armią

Krajową – przekazywał zakonspirowane informacje na temat ilości rannych w skierniewickim szpitalu wojskowym. Organizował w Skierniewicach i Dębowej Górze zakwaterowanie i żywność dla ludności uciekającej z powstania warszawskiego.

W styczniu 1945 majątek w Dębowej Górze został splądrowany przez żołnierzy Armii Czerwonej. Henryk Komorowski wyjechał do Wrocławia z jednym z braci. W latach 1945–1947 pracował w Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu jako sekretarz dyrektora naczelnego i kierownik gospodarstw rolnych administrowanych przez fabrykę. Działał w Wydziale Gier i Dyscypliny Dolnośląskiego Okręgowego Związku Piłki Nożnej.

W 1947 roku wrócił do Warszawy, rozpoczął studia ekonomiczne w Szkole Głównej Handlowej oraz pracę w Polskim Związku Piłki Nożnej. Do 1953 roku był naczelnikiem wydziału sportów wodnych i zimowych w Głównym Komitecie Kultury Fizycznej, potem pracował jako zastępca kierownika działu organizacji produkcji w Miastoprojekcie ZOR w Warszawie.

W latach 1958–1988 pracował jako starszy projektant ekonomista w Centralnym Biurze Projektowo-Badawczym Dróg i Mostów Transprojekt. W roku 1974 obronił pracę doktorską nt. prognozowania rozwoju sieci drogowej w regionie z uwzględnieniem analizy funkcji ponadregionalnych w rozwoju gospodarczym regionu. Było to nowatorskie podejście do tematu. Kol. Henryk Komorowski był pracownikiem Centralnego Biura Studiów i projektów Dróg, Mostów i Lotnisk Transprojekt w Warszawie. W latach 80-tych działał w Komitecie Przestrzennych Zagadnień Komunikacyjnych przy Zarządzie Głównym SITK. Już 1994 roku, jako Sekretarz Generalny Zarządu Krajowego SITK RP

„wskrzesił” 3 (trzy) czasopisma tj.: Drogownictwo, Transport Miejski oraz Przegląd Komunikacyjny. Był czynnym członkiem kolegium redakcyjnego, co doprowadziło do burzliwego rozwoju czasopism. Był również inicjatorem i współorganizatorem szeregu seminariów, z bogatym programem merytorycznym i krajoznawczo-turystycznym. Wiele uwagi poświęcał Stowarzyszeniu, będąc inicjatorem np. nowelizacji Statutu. Tragedia Smoleńska i utrata syna nie zamieniła jego nastawienia do otoczenia, a emanująca od niego pogoda ducha, dawała siłę młodszym Koleżankom i Kolegom.

Przeszedł na emeryturę w 1988 roku. Działał w Towarzystwie Opieki nad Zabytkami – był członkiem Zarządu Głównego i skarbnikiem.

W Stowarzyszeniu czynnie działał przez ponad 50 lat a 1987 roku został wyróżniony godnością Członka Honorowego, natomiast w 2011 statuetką Ernesta za całokształt.

Po śmierci ustanowiono w Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Komunikacji RP wyróżnienie w formie Medalu jego imienia, przyznawanego za szczególne osiągnięcia.

Ś P Henryk BAŁUCH

zmarł 8 marca 2020 r., prof. dr hab. inż. komunikacji Politechniki Krakowskiej, Członek Honorowy SITK, ekspert na skalę światową, wybitny autorytet w problematyce dróg kolejowy, żył 89 lat.

Prof. dr hab. inż. Henryk Bałuch, wieloletni pracownik Polskich Kolei Państwowych i Instytutu Kolejnictwa (COBiRTK, CNTK), członek Komitetu Transportu PAN i ekspert w Komitetach Europejskiego Instytutu Kolejnictwa w Utrechcie, niekwestionowany autorytet w problematyce dróg kolejowych, badacz i wychowawca. Dorobek profesora jest przeogromny, od setek artykułów, referatów i książek poczynając na patentach, ekspertyzach i opiniach opracowanych na aktualne potrzeby kolei skończywszy. Był także znakomitym wychowawcą i pedagogiem, pod jego opieką powstało ponad 50 prac doktorskich i habilitacyjnych.

Henryk Bałuch urodził się 24 maja 1932 roku we Lwowie. W 1946 roku ukończył szkołę zawodową w Przemyślu, uzyskując dyplom czeladnika ślusarstwa i tokarstwa metalowego. Kontynuował naukę na wydziale kolejowym Liceum Technicznego Powszechnej Organizacji Służba Polsce we Wrocławiu, które przemianowane w międzyczasie na Technikum Budowlano-Drogowe ukończył w 1952 roku. W tym też roku rozpoczął pracę w jednostkach liniowych PKP, w rejonie Przemyśla, zaczynając od toromistrza. Kierownictwo służby drogowej zauważyło działalność

zawodową młodego technika i skierowało go na stacjonarne studia inżynierskie na Politechnikę Warszawską, którą ukończył w 1957 roku uzyskując dyplom inżyniera komunikacji.

Pracując nadal w służbie drogowej PKP, jako inżynier kierował robotami torowymi i budowlanymi wykonywanymi w tym czasie w rejonie przeładunkowym Żurawica-Medyka. Równolegle kontynuował studia zaocznie, uzyskując na Politechnice Krakowskiej stopień magistra inżyniera budownictwa lądowego. Na okres ten datowany jest początek prac badawczych skupiających się na obserwacji i wykonywaniu systematycznych pomiarów stanu toru. W 1957 roku pojawiła się w Przeglądzie Kolejowym Drogowym pierwsza, oryginalna publikacja Henryka Bałucha.

Prace projektowe i wykonawcze, lecz przede wszystkim publikowane prace badawcze sprawiły, że został w 1963 roku przeniesiony służbowo do Centralnego Ośrodka Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa w Warszawie, gdzie zajmował się przystosowaniem nawierzchni kolejowej do dużych prędkości i dużego natężenia ruchu. Z tych zagadnień przygotował rozprawę doktorską, którą obronił w Politechnice Poznańskiej w 1966 roku, uzyskując stopień doktora nauk technicznych. W tymże roku został kierownikiem Zakładu Dróg Kolejowych w COBiRTK, obejmując pieczę nad grupą około 40 pracowników.

Kierując zakładem stworzył synergię działań badawczych różnych uczelni technicznych, mających do tej pory tylko sporadyczne kontakty z aktualną problematyką dróg kolejowych. Swoje zainteresowania badawcze skierował na problematykę optymalizacji układów geometrycznych w rozjazdach kolejowych, co zaowocowało rozprawą

habilitacyjną przeprowadzoną w 1969 roku na Politechnice Krakowskiej.

Przez dwanaście lat pracował jako zastępca dyrektora COBiRTK ds. naukowo technicznych, a przez dalsze osiem lat był dyrektorem tej jednostki. W tym czasie COBiRTK (przekształcony w międzyczasie w Centrum Naukowo-Techniczne Kolejnictwa) był wiodącą w Europie kolejową jednostką badawczą, zatrudniającą 1200 pracowników i utrzymując ściśle kontakty badawcze z instytutami europejskimi i światowymi. Pomimo kierowania tak dużym Instytutem oraz licznymi udziałami w międzynarodowych gremiach, nie zaprzestał pracy badawczej. W 1973 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego w zakresie nauk technicznych, a w 1980r. profesora zwyczajnego.

Był profesorem zwyczajnym w Instytucie Inżynierii Lądowej na Wydziale Inżynierii Lądowej i Geodezji Wojskowej Akademii Technicznej im. Jarosława Dąbrowskiego oraz w Instytucie Kolejnictwa.

Profesor dr hab. inż. Henryk Bałuch od 1963 r. pracował w ośrodkach naukowych kolejnictwa. Był członkiem Rady Naukowej w Instytucie Kolejnictwa oraz Komitetu Transportu Polskiej Akademii Nauk. Przez lata był redaktorem naczelnym kwartalnika „Problemy Kolejnictwa”. Pracował jako ekspert w Komitetach Europejskiego Instytutu Kolejnictwa w Utrechcie z zakresu dróg kolejowych. Zasłużony nauczyciel akademicki. Był autorem wielu publikacji w tym fundamentalnych monografií poświęconych zagadnieniom konstrukcji i utrzymania nawierzchni kolejowych, projektowania układów geometrycznych torów, niezawodności i bezpieczeństwa dróg kolejowych. Wśród najważniejszych wdrożeń Profesora Bałucha można wymienić nowe metody diagnozowania nawierzchni

kolejowej, ciężka nawierzchnia kolejowa, nowe rozwiązania układów geometrycznych torów i rozjazdów oraz komputerowe systemy doradcze w drogach kolejowych. Był mentorem wielu pokoleń środowiska kolejowego.

Prof. Henryk Bałuch był twórcą nowej specjalizacji w drogach kolejowych - teorii diagnostyki dróg kolejowych. Wydana w 1978 roku książka pt. „Diagnostyka nawierzchni kolejowej” była pierwszą na świecie publikacją ujmującą całokształt problematyki metod pomiaru i diagnozowania stanu nawierzchni szynowej.

Jako jeden z pierwszych w świecie, już w 1990 roku, gdy komputeryzacja była pojęciem dość abstrakcyjnym, rozpoczął prace nad praktycznymi systemami wspomaganie decyzji, przeciwstawiając się trendowi dużych, mało elastycznych systemów komputerowych, propagując w ich miejsce wyspecjalizowane systemy komputerowe, które zamiast dużych baz danych miały rozbudowaną bazę wiedzy. Napisał w książce pt. "Wspomaganie decyzji w drogach kolejowych" (KOW 1994). Z doświadczeń profesora korzystała grupa ekspertów przy opracowywaniu europejskiego systemu ECOTRACK (tor ekonomiczny).

Był autorem wielu monografii, publikacji w czasopiśmie polskich i zagranicznych. Jego dorobkiem naukowym były również 4 patenty.

Prof. Henryk Bałuch, pełniąc przez blisko 30 lat funkcje kierownicze w COBiRTK (CNTK) stawiał wysokie wymagania pracownikom badawczym, mobilizując ich do stałego doskonalenia swojego warsztatu badawczego. W efekcie tego około 50 pracowników uzyskało stopień doktora, a kilku doktora habilitowanego, ponad 50 pracowało w międzynarodowych komitetach badawczych.

Został odznaczony medalami resortowymi Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Komunikacji, Medalem

Komisji Edukacji Narodowej oraz Krzyżami: Kawalerskim, Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Otrzymał również nagrodę honorową Polskich Nagród Kolejowych w 2019 r.

Z głębokim żalem pożegnaliśmy prof. dr hab. inż. Henryka Bałucha wybitnego naukowca i nauczyciela akademickiego zasłużonego dla kolei, autora fundamentalnych monografii poświęconych zagadnieniom konstrukcji utrzymania nawierzchni kolejowych, projektowaniu układów geometrycznych torów, niezawodności i bezpieczeństwa dróg kolejowych. Był niekwestionowanym autorytetem w problematyce dróg kolejowych.

Został pochowany na cmentarzu parafialnym Warszawa Falenica w Aleksandrowie.

Ś P Stefan SARNA

zm. 16 kwietnia 2021 r. mgr inż. transportu Członek Honorowy SITK, Prezes Oddziału SITK w Warszawie, żył 77 lat.

Działalność społeczna i zawodowa kol. Stefana Sarny

Pracę naukowo-badawczą rozpoczął na początku lat 70 (1972-74) jako asystent w Zakładzie Dróg Żelaznych

Instytutu Dróg i Mostów Politechniki Warszawskiej, a zakończył w końcu lat 80 jako wykładowca w Zakładzie Dróg i Lotnisk IDiM PW.

Pracował w Biurze Planowania Rozwoju Warszawy, jako Samodzielny Ekspert a następnie Kierownik Pracowni Inżynierii Ruchu, a potem Pracowni Układu Komunikacyjnego Agencji Budowy i Eksploatacji Autostrad jako Naczelnik Wydziału

W latach 90. odbył staż zagraniczny we Francji gdzie w La Rochelle zgłębiał organizowanie prac samorządowych, a w Paryżu odbywał praktykę w Ministerstwie (siedziba w La Defance).

Kol. Stefan Sarna, mgr inż. budownictwa drogowego był wybitnym ekspertem w zakresie transportu, wieloletnim działaczem i organizatorem imprez na skalę krajową, posiadał olbrzymie osiągnięcia w działalności społecznej oraz zawodowej w zakresie rozbudowy i modernizacji transportu publicznego w Warszawie oraz na Mazowszu. Był mentorem nowych kadr.

Jego działalność zawodowa, jak i społeczna, nacechowana była wieloma nowatorskimi inicjatywami usprawniającymi procesy transportowe.

Chronologia pracy zawodowej:

- Pracę zawodową rozpoczął w Instytucie Dróg i Mostów PW,
- następnie pracował w Biurze Planowania i Rozwoju Warszawy, jako Kierownik Pracowni,
- Agencji Budowy i Eksploatacji Autostrad, jako Naczelnik Wydziału,
- Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad gdzie był Dyrektorem Biura Przygotowania Inwestycji,
- Na emeryturę przeszedł z firmy AECOM, gdzie pracował jako Manager Działu Transportowego.
- Był wykładowcą studium podyplomowego Planowanie Przestrzenne na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Współdziałał i kierował zespołami pracowników przy ważniejszych opracowaniach projektowo-studialnych, takich jak:

- Studium wykonalności realizacji linii tramwajowej Żerań – Winnica w Warszawie,
- Studium wykonalności autostrady A2 odcinek Stryków – Konotopa,
- Studium wykonalności modernizacji linii tramwajowej w Al. Solidarności w Warszawie,
- Studium wykonalności budowy linii tramwajowej do Warszawskiego Parku Technologicznego,
- Koncepcja i projekt budowlany odc. DW 581 Gostynin – Krośniewice, oraz DW 722 Piaseczno – Grójec,
- Koreferat do Studium Wykonalności Trasy Mostu Północnego w Warszawie (zlecenie ZDM).

Przykładowe autorskie publikacje:

- Czynniki czasu podróży w szachowaniach użytkowników dróg. Referat na I Polski Kongres Drogowy: Lepsze drogi – lepsze jutro,
- Zhierarchizowane planowanie przestrzenne warunkiem zrównoważonego rozwoju uwzględniające budowę autostrad i dróg ekspresowych. Referat na I Polski Kongres Drogowy: Lepsze drogi – lepsze jutro.
- Achievements from the Euro – regional Project – ITS deployment on the trans European Road network. Osiągnięcia europejskich projektów regionalnych – rozmieszczenie ITS w transeuropejskich sieciach drogowych. Współautor referatu na VI Międzynarodową konferencję pt. „Telematyka Systemów Transportowych”.

Kalendarium działalności społecznej:

Od 50 lat (od 01.03.1971 r.) aktywnie działał w SITK jako:

- członek i przewodniczący kół/sekcji SITK w miejscach swojej pracy zawodowej: Instytut Dróg i Mostów Politechniki Warszawskiej, Biuro Planowania i Rozwoju Warszawy, AECOM sp. z o. o.
- od 2014 roku Prezes Oddziału SITK w Warszawie i Członek Honorowy SITK.
- Członek Krajowej Komisji ds. Polityki Transportowej (1987-94).
- Przewodniczący Krajowej Sekcji Przestrzennych Zagadnień Komunikacyjnych SITK, a wcześniej Rady Prezesów Stowarzyszenia.
- Przewodniczący I Komitetu ds. Rozwoju infrastruktury drogowej w Polskim Kongresie Drogowym.
- w latach 1994-2006 Redaktor Naczelny miesięcznika SITK: „Transport Miejski i Regionalny”.
- Wieloletnia działalność w Kołach i Klubach oraz Sekcjach i Komisjach SITK,

- Organizator około 10 seminariów technicznych (pod auspicjami Transportu Miejskiego). Aktywny udział w licznych konferencjach oraz Forum dyskusyjnym Transportu, przygotowanie kilkudziesięciu artykułów fachowych do prasy technicznej.

Odnaczenia stowarzyszeniowe:

- Diamentowa, Złota i Srebrna Odznaka Honorowa SITK,
- Diamentowa, Złota i Srebrna Odznaka Honorowa NOT,
- Medale: im. F. Kucharzewskiego, im. A i Z Wasiutyńskich, im. H. Komorowskiego,
- Statuetka im. Ernesta Malinowskiego
- Wyróżnienie Statuetką „TRYLINKA”
- Złota i Srebrna odznaka Towarzystwa Urbanistów Polskich

Odnaczenia państwowe i resortowe:

- Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi
- Srebrna Odznaka „Przodujący Drogowiec”
- Honorowa Odznaka „Zasłużony dla Transportu RP”

Nagrody w pracy zawodowej:

- Nagroda trzecia z konkursie DYPLOM DLA WARSZAWY, w 1970r. za pracę dyplomową zorg. przez Prezydium m. st. Warszawy i Sztandar Młodych,
- Nagroda Ministra AGTiOŚ dla zespołu za opracowanie i wdrożenie Elektronicznego Banku Inżynierii Ruchu,
- Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego zespołowa za osiągnięcia dydaktyczne,
- Nagroda Ministra AGTiOŚ dla zespołu BPRW za pracę Wytyczne Projektowania Ulic,
- Nagroda naukowa (zespołowa) Dyrektora IGPIK II stopnia za opracowanie Planowanie systemów transportowych w miastach,

- Wyróżnienie Ministra Transportu dla zespołu BPRW za opracowanie. Metody oceny efektywności usprawnień w organizacji ruchu drogowego.

Z bardzo głębokim żalem przyjęliśmy smutną wiadomość, że 16 kwietnia 2021 r., wyjątkowo szybko, odszedł od nas w wyniku szalejącej pandemii okropnego korona-wirusa Cieszył się olbrzymim zaufaniem środowiska. Był wspaniałym fachowcem oraz dobrym i uczynnym człowiekiem, a także wyrozumiałym Kolegą prowadził wykłady oraz szkolenia z zakresu komunikacji i transportu, publikując swoje prace w branżowych czasopismach. Został pochowany na cmentarzu w jego rodzinnej miejscowości Sterdyń (pow. Sokołów), na historycznym Podlasiu.

Ś P Andrzej ZAJĄCZKOWSKI

zmarł 2 kwietnia 2021 r., mgr inż. Wydziału Komunikacji Politechniki Warszawskiej, Członek Honorowy SITK RP, Zasłużonego Senior SITK, Wiceprezes Oddziału SITK w Warszawie, żył 88 lat.

Kronika rodzinna, jak z podręcznika historii

Urodził się 10 lipca 1933 roku w Poznaniu. Pochodził z rodziny, gdzie wartości Bóg, Honor i Ojczyzna były na pierwszym miejscu. Było to idealistyczne ujęcie wierności Państwu. W Jego Rodzinie zdecydowanie przeważały tradycje patriotycznych i wojskowe. Andrzej Jacek Zajączkowski był spadkobiercą tych tradycji, które pielęgnował przez całe życie. Opracowywał i publikował biografie wybranych osób. Interesował się historią szczególnie z okresu I i II wojny światowej.

W latach 1957–1961 był drużynowym Akademickiej Drużyny Harcerskiej przy Politechnice Warszawskiej – Hufiec ZHP Warszawa Ochota. Był instruktorem harcerskim, prowadził wyprawy turystyczne na Kresy.

W dniu 17 sierpnia 2020 roku w Warszawie przy Grobie Nieznanego Żołnierza na Placu Piłsudskiego podczas Apelu Poległych w uroczystościach upamiętniających setną rocznicę bitwy pod Zadwórzem Andrzej Jacek Zajączkowski został uhonorowany upamiętnieniu heroicznej walki Polaków pod Zadwórzem medalem „Pro Bono Poloniae”

Był synem Władysława Eugeniusza Zajączkowskiego – wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Gnieźnie, a od 1939

roku w Warszawie, oficera Wojska Polskiego zamordowanego w Katyniu. Podczas pierwszego wyjazdu w 1995 roku udało mu się odnaleźć miejsce pochówku Bolesława Zajączkowskiego na zniszczonym jeszcze cmentarzu Obrońców Lwowa. Bowiem był stryjecznym wnukiem kapitana Bolesława Zajączkowskiego – dowódcy obrony Zadwórze, (33 km od Lwowa). Bitwa ta rozegrana 17 sierpnia 1920r. (z przeważającymi siłami konnicy Budionnego) na terenie obecnej Ukrainy nazywana jest Polskimi Termopilami, a Kapitan Bolesław Zajączkowski zasłużył na miano „Leonidasa polskich Termopili 1920 r.”

Wspomnienia Andrzeja Jacka Zajączkowskiego związane ze Lwowem sięgają 1939 roku, kiedy to po raz pierwszy przyjechał z rodzicami do Lwowa po ewakuacji na wschód do ciotek, sióstr wujka Bolka. Tu we Lwowie uczęszczał do przedszkola u sióstr Sacre Coeur. Tamten Lwów został w jego najmiłszych wspomnieniach. Po latach często wracał do Lwowa.

Jego wujem był pułkownik Tadeusz Białostocki – w 1939 roku dowódca III plutonu, 2 szwadronu w 3 pułku Szwoleżerów, następnie w 1 pułku Ułanów Krechowieckich. Po 1945 roku w Londynie był prezesem Koła Krechowiaków i prezesem Koła 3 pułku Szwoleżerów. Jego Ojcem chrzestnym był generał brygady Wojska Polskiego II RP Oswald Frank.

Praca zawodowa

Mgr inż. Andrzej Jacek Zajączkowski ukończył Wydział Komunikacji Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom w specjalności automatyki kolejowej i metra.

Był wyróżniającym się studentem, o czym świadczy fakt, że przy wręczaniu Złotych Dyplomów, po 50 latach pracy zawodowej, pokazano na ekranie Jego indeks jako wzorowego studenta z dobrymi ocenami

Posiadał uprawnienia projektowo-budowlane. Był m.in. pracownikiem Instytutu Transportu P.W oraz długoletnim pracownikiem naukowo-badawczym w Centralnym Ośrodku Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa.

Od 1975 r. pracował w Metrze Warszawskim. W latach 1980-1990 był inicjatorem i animatorem opracowanego dla MW i obecnie eksploatowanego, polskiego systemu sterowania ruchem pociągów. System ten pozwala obecnie na automatyczne prowadzenie ruchu pociągów metra w Warszawie. W latach 1990 – 1993 opracował wymagania i doprowadził do produkcji oraz eksploatacji specjalnie przystosowanego dla metra systemu radiolączności oraz systemu sieci czasu z zegarami cyfrowymi oraz stoperami pokazującymi odstęp czasowy między poruszającymi się pociągami. Nadzorował jako inspektor nadzoru inwestorskiego zabudowę systemów sterowania ruchem pociągów w metrze.

W 1985 roku uzyskał I stopień specjalizacji zawodowej inżyniera w dziedzinie transportu ze specjalnością sterowanie ruchem kolejowym, a w 1979 roku uzyskał tytuł Rzeczoznawcy.

Po przejściu na emeryturę w 1999 roku Kolega Zajączkowski pracował jako projektant urządzeń sterowania ruchem pociągów, kierownik robót na kolejnym odcinku budowanego metra, a także jako kierownik robót teletechnicznych przy przebudowie obwodnicy w Kutnie. Jako inspektor nadzoru inwestorskiego nadzorował instalację systemów teletechnicznych - na kolejno budowanej stacji. Brał również dalszy udział w projektowaniu systemów sterowania ruchem pociągów w metrze oraz urządzeń zabezpieczenia ruchu kolejowego na sieci PKP.

Był także konsultantem i inspektorem nadzoru budowlanego przy wprowadzaniem do eksploatacji na CMK systemie

pozwalającym na prowadzenie ruchu pociągów z prędkościami do 200 km/godz.

Był nauczycielem przedmiotów zawodowych w Zasadniczej Szkole i Technikum Elektrycznym.

Za opracowany i wdrożony na PKP system sterowania ruchem kolei uzyskał tytuł „Mistrz Techniki – Warszawa 1965” (III nagroda zespołowa). Posiadał 4 świadectwa patentowe i 2 wzory użytkowe. Jest autorem 2 książek technicznych dotyczących systemów automatyki i sterowania ruchem kolejowym; propagatorem i popularyzatorem techniki przez drukowane artykuły techniczne i odczyty z dziedziny transportu. Jest autorem i współautorem biogramów twórców polskiej techniki w „Słowniku biograficznym techników polskich”.

Działalność społeczna

Był wieloletnim (ponad 50 lat) aktywnym członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji. W latach 60 i 70 XX w. czynnie uczestniczył w pracach Zarządu Głównego (m.in. jako Sekretarz Sekcji Głównej Komunikacji Miejskiej) oraz Oddziału – od 2014 r Wiceprezes Zarządu Oddziału Warszawskiego. Poprzednio sprawował także funkcję Sekretarza oraz był Przewodniczącym Komisji Wydawniczej Oddziału. Ostatnio był także wiceprzewodniczącym Krajowej Komisji Odznaczeń SITK.

Przez wiele lat pracował społecznie w harcerstwie gdzie uzyskał stopień instruktorski podharcmistra, a prywatnie poznał swoją przyszłą żonę Marysię

Należał do Komitetu Obrony Pamięci Narodowej oraz do Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich.

Był organizatorem grupowych wycieczek na tereny Litwy, Białorusi i Ukrainy.

Był także stałym, społecznym członkiem Zespołu Nazewnictwa Miejskiego przy Prezydencie m. st. Warszawy.

Odnaczenia

Odnaczany za pracę zawodową i społeczną odznaczeniami państwowymi, zawodowymi oraz stowarzyszeniowymi.

Odnaczenia Stowarzyszeniowe

- Złota, Złota z Diamentem i Srebrna Odznaka Honorowa SITK -1983r., 2007r.
- Złota i Diamentowa NOT -1988r., 2010r.
- Medal im. A .i - Z. Wasiułyńskich -2008r.
- Przyjaciel Zabytków Transportu- 2005r.

Resortowe

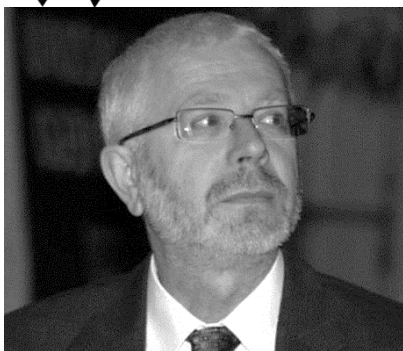
- Przewodzący Kolejarz -1965r.
- Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych-1995r.
- Zasłużony dla Transportu RP – 2002r.
- Złota Odznaka Honorowa Za Zasługi dla Warszawy – 1985r.
- Zasłużony dla Warszawy -2009r.

Odnaczenia państwowe

- Pro Bono Poloniae
- Pro Patria
- Srebrny Krzyż Zasługi -1983r.

Andrzej Jacek Zajączkowski posiadał wiele odznaczeń, ale przez swoją wrodzoną skromność nigdy się nimi nie chwalił. Był człowiekiem bardzo skromnym, wysokiej kultury i inteligencji, gentelman w każdym calu.

Ś P Andrzej ŻURKOWSKI

zm. 03 stycznia 2022r r. dr
inż. nauk technicznych
w dziedzinie transportu,
Dyrektor Instytutu
Kolejnictwa, Prezes
Zarządu Krajowego SITK
RP, żył 65 lat.

Ukończył Instytut
Transportu Politechniki

Warszawskiej. W 1980 uzyskał tytuł magistra inżyniera specjalności organizacja i technika transportu broniąc pracę dyplomową zatytułowaną „Analiza technologii pracy stacji postojowej Warszawa Grochów i propozycje jej usprawnienia”, a rok później otrzymał za nią nagrodę ministra komunikacji w dziedzinie prac dyplomowych. W 2008 na Wydziale Transportu PW uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy „*Metoda badania wpływu preferencji nabywców usług na rozłożenie potoku ruchu pasażerskiego w korytarzu transportowym*” (promotorka – prof. dr hab. inż. Marianna Jacyna).

Od momentu ukończenia studiów był związany z PKP. W latach 1980–1991 pracował w Centrum Naukowo-Technicznym Kolejnictwa – początkowo na stanowisku inżyniera, od 1988 jako starszy specjalista, a od 1990 był kierownikiem Zakładu Ruchu Kolejowego. W latach 1991–1998 był naczelnikiem wydziału w pionie handlowym Dyrekcji Generalnej PKP, natomiast od 1998 do 2001 pełnił funkcje dyrektora wydziału marketingu przewozów kwalifikowanych i rzecznika prasowego Dyrekcji Przewozów Pasażerskich PKP. W 2001 kierował utworzeniem spółki PKP Intercity,

której prezesem pozostał do 2005. Następnie objął urząd dyrektora wydziału marketingu i komunikacji społecznej oraz pełnomocnika zarządu ds. kontaktów międzynarodowych w PKP. W 2006 został dyrektorem Instytutu Kolejnictwa, a w 2008 członkiem Komitetu Transportu Polskiej Akademii Nauk. W latach 2010–2013 był pierwszym wiceprezesem Zarządu Krajowego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP, natomiast od 2013 do 2014 był prezesem tego stowarzyszenia. W 2014 został członkiem rady nadzorczej spółki PKP Linia Hutnicza Szerokotorowa[8], zaś 1 grudnia 2016 został wybrany do zarządu International Railway Research Board.

Aktywny w grupach roboczych, komisjach i podkomisjach UIC. Brał udział w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych i seminariach, podczas których wygłaszał referaty na temat przewozów pasażerskich w Polsce i na świecie. Jest autorem publikacji w czasopiśmie branżowych o planowaniu i organizacji przewozów pasażerskich, planowaniu pracy taboru, zastosowaniach matematyki i informatyki w przewozach, eksploatacji kolei, transporcie drogowym, systemach szybkiej kolei, systemach transportowych, marketingu i dystrybucji usług, a także współautorem podręcznika akademickiego dotyczącego ruchu kolejowego i srk.

Z dniem 26 sierpnia 2021 został odwołany na własny wniosek (z przyczyn zdrowotnych) z funkcji dyrektora Instytutu Kolejnictwa.

W latach 2007–2011 wykładał na studiach podyplomowych na Wojskowej Akademii Technicznej, Politechnice Warszawskiej i Szkole Głównej Handlowej, w latach 2009–2011 na studiach inżynierskich, a w 2012 na magisterskich. Pochowany w Warszawie w dniu 11. 01. 2022 r.

Ś P Grzegorz MAŁETKA

zmarł 21 września 2021 r. – inż. wydziału komunikacji Politechniki Warszawskiej, żył 75 lat.

Przez wiele lat pracował na różnych stanowiskach w jednostkach administracji Drogowej, w tym w Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych oraz Agencji

Budowy i Eksploatacji Autostrad, a także Ministerstwie Transportu. Był głównym autorem standardów zimowego utrzymania dróg. Jego osiągnięcia w tej dziedzinie są tak wyraźne, że z pewnymi modyfikacjami służą do dziś.

Po odejściu z pracy w administracji, Grzegorz Małetka spełniał się w pracy w SITK RP, gdzie piastował przez kilka lat aż do stycznia 2013 r stanowiska Sekretarza Generalnego i Wiceprzewodniczącego Krajowe Sekcji Drogowej. Działaczem pozostał także po przejściu na emeryturę. Był bardzo koleżeńskim człowiekiem, z gatunku tych co to „serce mają na dłoni”.

Był głównym organizatorem akcji „Techniczne Dni Drogowe SITK”.

Zorganizował na ten temat 4 konferencje.. Uczestniczył w spotkaniach Polskiego Kongresu Drogowego.

Miał niezwykle poczucie humoru, jak niektórzy twierdzą, czasem pisał wierszowane sprawozdania z podróży.

Był wieloletnim dawcą krwi, odznaczony Honorową Odznaką Honorowy Dawca Krwi Zasłużony dla Zdrowia Narodu.

Swoją wiedzę przekazywał innym, będąc cenionym wykładowcą Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

Ceniony Wykładowca Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 25 września 2021 r w Sulejówku Miłosna.

Ś P Zbigniew JANKOWSKI

zmarł 06 stycznia 2021 r. inż. budownictwa lądowego WSI, żył 89 lat.

Urodził się w 1932 roku. Był absolwentem Liceum Drogowo-Mostowego, a potem Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej Budownictwa Lądowego, gdzie uzyskał dyplom w 1957 roku inżyniera budownictwa lądowego.

Pracę w warszawskim Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym rozpoczął 5 września 1952 roku.. W 1973 r. został kierownikiem Zakładu Torowo-Budowlanego i na tym stanowisku pozostał do końca swojego okresu zatrudnienia i istnienia tego zakładu. Na emeryturę przeszedł w 2003 r. Przez wiele lat współpracował jako konsultant z placówkami naukowymi, biurami projektowymi i wykonawcami robót w kraju i za granicą. Prowadził zajęcia w technikum objętym patronatem MZK. Był przyjaźnie nastawiony do historii tramwajów i wspomagał jej miłośników.

Pracował dla dobra tramwajów warszawskich od 1952 r., tj. od czasu budowy Trasy N-S (obecnie Al. Jana Pawła II). Pracował nieprzerwanie w jednym przedsiębiorstwie w Wydziale Drogowym, następnie Robót Torowo Budowlanych MPK, potem MZK (obecnie Tramwaje Warszawskie), przez pół wieku, pełniąc funkcje kierownicze przez 30 lat. Przez ten czas miał znaczący udział w doprowadzeniu stanu technicznego torowisk tramwajowych do poziomu, który zapewnia bezpieczną eksploatację przez tramwaje z dużymi ułatwieniami dla pasażerów.

Jego nowoczesne rozwiązania organizacyjne i stosowane nowatorskie technologie dały solidne podwaliny w utrzymaniu i budowie szlaków tramwajowych.

Wspierał swoją wiedzą i doświadczeniem kolejne pokolenia pracowników.

Był jednym z autorów monografii jubileuszowych tramwajów warszawskich.

Do jego najważniejszych osiągnięć należy:

- stosowanie specjalnych konstrukcji torowisk na mostach (m.in. Poniatowskiego i Śląsko-Dąbrowskim), które wydłużały okresy między remontowe,
- wprowadzanie specjalnych konstrukcji rozjazdów m. in. monolityczne krzyżownice oraz automatyczne przekładanie zwrotnic przystosowanych do sterowania falami radiowymi,
- wykonania w ekstremalnie trudnych warunkach przebudowy układu torowego w sąsiedztwie budowanego Dworca Centralnego;

Dobrze współpracował z Kołami Zakładowymi SITK, najpierw przy MZK potem przy Tramwajach Warszawskich.

Zbigniew Jankowski, człowiek wielkiego talentu i niespożytej energii, posiadający niekwestionowane zasługi w utrzymaniu i budowie warszawskich szlaków tramwajowych. Warto wspomnieć przede wszystkim o jego udziale w doprowadzeniu stanu technicznego torów do poziomu, który zapewnia ich bezpieczną eksploatację w ruchu tramwajowy do dziś.

Otrzymał następujące wyróżnienia:

- Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi,
- Kawalerski Krzyż OOP,
- Złota Honorowa Odznaka Za Zasługi Dla Warszawy,
- .Odznaki Honorowe SITK i NOT.

Ś P Wacław JASTRZĘBSKI

zmarł 16 sierpnia 2020 r., mgr inż., żył 62 lat.

Po studiach na Politechnice Warszawskiej w latach 80. rozpoczął pracę w Biurze Planowania Rozwoju Warszawy.

Wcześniej, w ramach UNDP (Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju) zdobywał wiedzę i doświadczenie w USA w latach 70. Zdobytą wiedzę umiejętnie to wykorzystywał w codziennej pracy i jednocześnie przekazywał innym.

W ramach wykonanej pracy w firmie Konsultingowej Scott Wilson osobiście prezentował wyniki wielokryterialnej analizy dotyczącej strategii rozwoju trasy Via Baltica (trasa międzynarodowa na kierunku N-S, łącząca Helsinki z Warszawą. Jedną z jego zasług jest przyczynienie się do efektywnego przebiegu tej trasy - „korytarza transportowego” w obrębie ziem polskich, szczególnie w rejonie Łomży.

Był cenionym ekspertem w dziedzinie prognozowania ruchu i wykorzystywania tych danych do planowania układów komunikacyjnych.

Człowiek dobry i przyjazny ludziom, erudyta, pasjonat historii II Wojny Światowej, miłośnik muzyki i sztuki, turysta i kajakarz, kochający przyrodę i zwierzęta

Był uhonorowany Srebrną Odznaką Honorową SITK.

Pogrzeb odbył się na cmentarzu powązkowskim w Warszawie w dniu 25. 08. 2020 r.

Ś P Jacek PTASZKOWSKI

zmarł 10 listopada 2020 r., mgr inż., żył 84 lat.

Był absolwentem dwóch Wydziałów Politechniki Warszawskiej:

1. Wydziału Komunikacji w 1956 r.,
 2. Wydziału Elektrycznego w 1961 r.
- W 1973 r. odbył Studia Podyplomowe w Instytucie Transportu w zakresie

transportu miejskiego.

Był wieloletnim Pierwszym Zastępcą Dyrektora Naczelnego i Dyrektorem ds. Ruchu Miejskich Zakładów Komunikacyjnych. Pełnił różne funkcje, ale całe życie był związany z Tramwajami Warszawskimi aż do przejścia na emeryturę.

Doprowadził do pełnej modernizacji systemu energetycznego, pod jego nadzorem dokonano całkowitej wymiany prostowników rtęciowych na krzemowe w podstacjach trakcyjnych, wymieniono także przewód jezdny ze stalowo-aluminiowego na miedziany .

Był liderem elektrycznego podgrzewania zwrotnic oraz systemu sterowania zwrotnic drogą radiową

Był autorem kilku rozdziałów w monografii jubileuszowej tramwajów warszawskich, *Warszawskie tramwaje elektryczne 1908-2008*.

Był wiceprzewodniczącym Komisji Komunikacji i Łączności Stołecznej Rady Narodowej.

Posiadał Złotą Honorową Odznakę Zasłużony dla Warszawy Z okazji 100 lecia Tramwajów Warszawskich za długoletnią służbę został odznaczony złotym Krzyżem Zasługi przyznany przez Prezydenta R.P.

Pochowany 25 listopada 2020 roku na Cmentarz Komunalny Północny w Warszawie (Wólka Węglowa).

Ś P Zygmunt UŻDALEWICZ

zmarł 15.04.2021 r. mgr inż. komunikacji Politechniki Warszawskiej, założyciel i pierwszy Prezes KLIR, żył 75 lat.

Współtwórcą i pierwszym Prezes SITK Klubu Inżynierii Ruchu. Włożył niezapomniany wkład w wykształcenie kolejnych pokoleń młodej kadry zawodowej i ich rozwój oraz zdobycie doświadczenia. Charakteryzował się wspólnym rozwiązywaniem trudnych i nowatorskich projektów adresowanych dla różnych regionów Polski. Jako wszechstronny i doświadczony inżynier oraz wykładowca akademicki Politechniki Warszawskiej i Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie, urzędnik ministerialny i samorządowy był założycielem oraz redaktorem naczelnym miesięcznika „Transport Miejski”, redaktorem czasopisma „Bezpieczne Drogi”. Był określony jako awangarda nowej wiedzy i nowego spojrzenia na inżynierskie teorie praktycznej organizacji miejskiej administracji transportowej. Wykorzystał moment, gdy nasze miasto nagle otrzymało szansę na dynamiczny, skokowy rozwój inwestycji komunikacyjnych. Gdy ruszyła powszechna motoryzacja kraju uważał, że magistratem kieruje inżynier, a miejską komunikacją fachowcy, którzy nie boją się wziąć w swoje ręce planowania rozwoju inwestycji, kontroli jakości projektowania oraz zarządzania ruchem. Pasja i zawód zaczął się od pracy dyplomowej rozwiązującej problem czasowego włączenia Wybrzeża Szczecińskiego do ulicy Modlińskiej. Wybrzeża, które nieco wcześniej zaprojektował

profesor Wojciech Suchorzewski. A niedługo potem, już na Floriańskiej 10 rozwiązywał konkretne problemy miasta. Wtedy urodziła się „deska” prowadząca ruch na wprost z Puławskiej w Trasę Ł. Wtedy, też uporządkował procedury organizacji ruchu na placu Zbawiciela. W kolejności zaangażował się w uporządkowanie zasad „malowania”, co zostało zakończone wystawą i Katalogiem Oznakowania a przede wszystkim wprowadzeniem nowatorskich rozwiązań do przepisów. Awansował i stworzył zespół sobie równych entuzjastów nowej dyscypliny. Zaangażował się w ETO. Aktywnie tworzył „jEBIR”, choć nośniki były jeszcze nie te a ZAM 2 GAMMA zajmował trzy pokoje. Jak wcześniej wspomniano, jego zainteresowania zawodowe nie ograniczały się do Warszawy a dotyczyły np. rozwiązywania kwestii dwustronnych drogowisków w Gdańsku, zamykaniem ruchu w Krakowie i trolejbusem w Słupsku. Piastował również funkcję Wicedyrektora Departamentu w Ministerstwie, gdzie był inicjatorem powołania Komisji Komunikacji Miejskiej i Drogowców Miejskich. Członek honorowy Stowarzyszenia KLIR, rzeczoznawca SITK i NOT w zakresie: inżynieria ruchu drogowego oraz bezpieczeństwo ruchu drogowego. Zmarł w wyniku pandemii koronawirusa. Kol. Zygmunt Uzdalewicz został pochowany na cmentarzu Ostrówek (Gmina Klembów niedaleko Wołomina). Opracowano na podstawie materiału udostępnionego przez kol. Jacka Augustyna Dobieckiego.

Ś P Andrzej Michał ZIELIŃSKI

zmarł 4 września 2021 r., doc. mgr inż. Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej w zakresie pojazdów szynowych, żył 94 lata.

Żołnierz Armii Krajowej w Batalionie Saperów Warszawa, ps. Jędrək, Powstaniec Warszawski, członek Korpusu Weteranów Walk o Niepodległość RP.

Absolwent Politechniki Łódzkiej Wydziału Mechanicznego w zakresie pojazdów szynowych, W połowie lat 70. Po ukończeniu Politechniki Warszawskiej rozpoczął pracę zawodową w Wydziale Komunikacji Urzędu m.st. Warszawy Docent w Centrum Naukowo Technicznym Kolejnictwa.

W latach 1973 -84 wykładowca na Wydziale SiMR Politechniki Warszawskiej.

W latach 1980-89 aktywny działacz NSZZ "Solidarność".

Od 1953 był zaangażowanym członkiem w Stowarzyszeniu Inżynierów Techników Komunikacji,

Wieloletni redaktor w czasopiśmie "Trakcja i wagony".

W ostatnich latach pełnił funkcję Sekretarza Krajowego Klubu Seniorów SITK.

Odnaczony Medalem „Za Zasługi dla Transportu” i „Srebrnym Krzyżem Zasługi”, a także był uhonorowany Odznaczeniami Honorowymi SITK, w tym: Złotą z Diamentem Odznaką Honorową SITK oraz Medalem im. Aleksandra i Zbigniewa Wasiutyńskich.

Był wspaniałym człowiekiem, przyjacielem oraz bardzo życzliwy dla ludzi.

Został pochowany na Starych Powązkach w Warszawie.

Ś P Stanisław Zmysłowski

zmarł na początku 2021 r. w wyniku pandemii koronawirusa, żył 69 lat.

Pracę zawodową rozpoczął w Biurze Planowania Rozwoju Warszawy w 1972 r. po ukończeniu Technikum Kolejowego przy ul. Szczęśliwickiej. Zajmował się prognozowaniem ruchu komunikacji zbiorowej i indywidualnej.

Wyspecjalizował się znakomicie w technice komputerowej. Działał bardzo aktywnie dla dobra naszego Stowarzyszenia przez blisko 30 lat.

Pracując w BPRW nawiązał owocną współpracę między Kołami Zakładowymi SITK oraz Koła PTTK, którego był Prezesem.. Był aktywnym Członkiem Zarządu Koła SITK oraz Zarządu Sekcji Komunikacji Miejskiej O/W. SITK. Ponadto będąc Członkiem Oddziałowej Komisji Rewizyjnej SITK specjalizował się w analizach finansowych, dokonując ich w poszczególnych latach.

Był Człowiekiem uczynnym i koleżeńskim.

Posiadał Odznaczenia Honorowe SITK. (Srebrną i Złotą).